

end de i § 15 omtalte Lægfolks. Netop derfor ønskede man ingen Appel i § 15; og i alt Fald det konservative Folkeparti gik ud fra, at naar Udtrykket *Tilladelse* i § 14 er brugt om Biskoppen, viste dette klart nok, at Appellen kun kan angaa Tilladelsens Tilbagetagelse.

Med Hensyn til Enkeltheder i Lovforslaget beklager Mindretallet, at det er affattet saaledes, at der let kan opstaa Tvivl om, hvorvidt § 1 virkelig kun gælder Tilladelser, givet en Gang ad Gangen, og om, hvorvidt § 2 tilstrækkeligt klart udelukker, at *Ikke*-Medlemmer af paagældende Frimenighed kan blive betjent af Pastor Rørdam. Mindretallet er videre vis paa, at en Administration af § 3 vil være praktisk talt umulig, naar Lovens § 1 virkelig skal forstaaes i Overensstemmelse med Lovforslagets „Bemærkninger“, ligesom det finder Udtrykket „Kirkebetjent“ meget uklart. Og endelig finder Mindretallet, at § 4 ved sin Henvisning til § 22 i Loven om Kirkers Brug betyder en afgjort Uretfærdighed mod saadanne Sogmenigheder, der økonomisk sidder haardt i det og faktisk har store Vanskeligheder ved at klare Udgifterne til deres Kirkers Vedligeholdelse. At udvide Retten til Brug af Kirkerne — navnlig til Dissenters-Frimenigheder, der staar i absolut Modstrid til Folkekirken og agiterer mod dens Trosgrundlag — uden at paalægge dem i det mindste ogsaa Deltagelse i Udgifterne til Kirkehusets Vedligeholdelse, er ikke blot uretfærdigt, men maa virke som en praktisk Anvisning til Folkekirkens Medlemmer paa Rørdams Frimenighed som monopoliseret Skattely.

Et *fjerde Mindretal* (Povlsen og Steen) ønsker i Overensstemmelse med Udtalelser, der ved Lovforslagets første Behandling blev fremsat fra flere Sider, at udvide den Adgang til Brug af Folkekirkens Kirker, som efter Lovforslaget kun skulde gælde for en enkelt Præst og en enkelt Menighed, til at gælde alle de Frimenigheder, der, uden at falde ind under §§ 14—16 i Lov Nr. 284 af 30. Juni 1922 om Sognebaandsløs-

ning og Brugen af Kirkerne, vedkender sig at staa paa evangelisk-luthersk Grund.

Mindretallet stiller derfor Ændringsforslagene under Nr. 1—6.

Ved Ændringsforslag Nr. 7 gøres det muligt at paaligne en Frimenighed, der bruger Folkekirkens Kirker, en passende Del ikke blot i Udgifterne til disses Renøgøring, Opvarmning og Belysning, men ogsaa i Udgifterne til deres Vedligeholdelse, hvilket maa anses for rimeligt, da Frimenighedernes Medlemmer ikke deltager i den alm. folkekirkelige Ligning.

Et *femte Mindretal* (Blang) kan ikke billige, at man lovgiver for navngiven Enkeltmand og dermed bryder et for al Lovgivning for et Samfund grundlæggende Princip: *Lighed for Loven*.

Mindretallet kan heller ikke finde, at en udenfor den evangelisk-lutherske Folkekirke staaende Frimenighedspræst eller hans Menighed med nogen Ret kan gøre Krav paa at faa Folkekirkens Kirkebygninger udleveret for sin særlige Forkyndelse og Sakramentforvaltning. Vor Lovgivning har hidtil kun aabnet Kirkebygningerne for Retningerne indenfor Folkekirken, og kun udenfor denne, naar Lære og Ritus stemmer overens med Folkekirkens, og man ser ikke, hvorledes videre Grænser skulde kunne drages, hvis Grundlovens § 3 ikke skal krænkes.

En Udvidelse af Loven om Brug af Kirker kan med Rette kun tage Sigte paa at give saadanne Frimenighedsdannelse og ordnede kristne Trossamfund Adgang som *Gæster* i Folkekirkens Bygninger ved bestemte Lejligheder, men bør ikke give disse nogen *Ret* til Benyttelse af Folkekirkens Kirkebygninger og kan altsaa ikke løse det foreliggende Spørgsmaal vedrørende Ryslinge Frimenighed. Mindretallet skal dermed *indstille Lovforslaget til Forkastelse*.